,
Та й в юності було чимало зла…
Коли ж бо я щасливою була?
Коли душа всміхнулася Любов’ю,
Якій молилась та… не вберегла…

Чи обіймала білі сповиточки
І забувала про свої жалі.
Була найщасливіша за землі
Коли до серця пригортала дочок,
А всі страхи іще були малі.

Коли, коли висновувала нишком
Свої пісні із болю і тривог,
Гірких падінь, маленьких перемог…
І в білий світ я випускала книжку,
Тоді здавалось, що радіє Бог.

Ті іскорки, даровані судьбою,
Мов спалахи в громохкий каменепад,
І стільки пережито вже утрат
Та слово перепалене журбою
Уже не озирається назад.

Бо мовчазні ті вичахли сувої
Забутої ясної далини –
Частиночка моєї таїни,
Яка була нітрохи не сумною,
Але не повернулася з війни.

Наталя Дзюбенко-Мейс